

Motion till riksdagen 2018/19:766

av Roger Richtoff m.fl. (SD)

Totalförsvarspolitik

Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att anslaget inom utgiftsområde 6 Försvar och samhällets krisberedskap aldrig bör underskrida 2,0 procent av BNP (avsnitt 2) och tillkännager detta för regeringen.
2. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att det civila försvaret ska ha erforderlig uthållighet att utföra sina uppgifter över hela konfliktskalan (avsnitt 3.1 och 16) och tillkännager detta för regeringen.
3. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om direktiv till Försvarsmakten (avsnitt 4) och tillkännager detta för regeringen.
4. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om skydd för ledningscentraler (avsnitt 5) och tillkännager detta för regeringen.
5. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige bör avsäga sig deltagandet i ytterligare beredskapsperioder för EU:s stridsgrupper (avsnitt 6.3) och tillkännager detta för regeringen.
6. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sverige endast bör delta i gemensamt ägande i fråga om försvarsmateriel med de nordiska länderna och att all materiel ska vara tydligt öronmärkt i händelse av krig (avsnitt 7.2) och tillkännager detta för regeringen.
7. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att försvarslogistiken ska vara anpassad till flera olika konfliktnivåer (avsnitt 7.4) och tillkännager detta för regeringen.
8. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om statligt finansierad forskning och utveckling (avsnitt 7.3) och tillkännager detta för regeringen.
9. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om mönstring (avsnitt 8.1) och tillkännager detta för regeringen.
10. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att öppna ett rekryteringskontor i Luleå för att stimulera rekrytering i norr (avsnitt 8.1) och tillkännager detta för regeringen.
11. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om framtida utveckling för GSS-K- samt GSS-T-anställda (avsnitt 8.2) och tillkännager detta för regeringen.

12. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om förmåner för kontraktsanställd personal (avsnitt 8.3) och tillkännager detta för regeringen.
13. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om Prio (avsnitt 8.5) och tillkännager detta för regeringen.
14. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om officersutbildningen (avsnitt 8.6) och tillkännager detta för regeringen.
15. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om krigsförbandsövningar (KFÖ) (avsnitt 8.9) och tillkännager detta för regeringen.
16. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om Fortifikationsverkets system för hyra till Försvarsmakten (avsnitt 9) och tillkännager detta för regeringen.
17. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att möjligheterna att ge skattelättnader eller ersättningar till medborgare som är aktiva i frivilligrörelserna ska utredas (avsnitt 10) och tillkännager detta för regeringen.
18. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att sju brigader samt ytterligare förband för Stockholm respektive Gotland successivt bör sättas upp (avsnitt 11) och tillkännager detta för regeringen.
19. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att återupprätta en taktisk ledningsnivå genom att upprätta fördelningsstaber inom respektive militärregion i syfte att kunna leda en eller flera brigader och fördelningsförband (avsnitt 11.3) och tillkännager detta för regeringen.
20. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att ett antal förstärkningsförband successivt bör sättas upp som fördelningsresurser (avsnitt 11.3) och tillkännager detta för regeringen.
21. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om anskaffning av raketartilleri (avsnitt 11.6) och tillkännager detta för regeringen.
22. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Försvarsmakten ska vidmakthålla Marinbas syd samt marinhamn Fårösund samt utveckla en Marinbas väst och marinhamn Härnösand (avsnitt 12.3) och tillkännager detta för regeringen.
23. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att utreda förutsättningarna för att återintegrera ett taktiskt radiosystem (Taras) (avsnitt 13.2) och tillkännager detta för regeringen.
24. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om ytterligare flygflottiljer (avsnitt 13.4) och tillkännager detta för regeringen.
25. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Kustbevakningen ska samordnas med marinen (avsnitt 14) och tillkännager detta för regeringen.
26. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om jordsäkring av Göta älv (avsnitt 15) och tillkännager detta för regeringen.
27. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om MSB:s ansvar för civilt försvar (avsnitt 16) och tillkännager detta för regeringen.
28. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om SOS Alarm (avsnitt 16.3) och tillkännager detta för regeringen.
29. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att skapa beredskapslager (avsnitt 16.4.1) och tillkännager detta för regeringen.
30. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om att Sveriges självförsörjningsgrad av livsmedel bör öka (avsnitt 16.4.1) och tillkännager detta för regeringen.
31. Riksdagen ställer sig bakom det som anförs i motionen om vikten av psykologiskt försvar (avsnitt 16.5) och tillkännager detta för regeringen.

1 Försvarspolitikens förankring

Sverigedemokraterna är ett socialkonservativt parti med nationalistisk grundsyn som betraktar värdekonservatism och upprätthållandet av en solidarisk välfärdsmodell som de viktigaste verktygen i byggandet av det goda samhället. Partiets övergripande mål är att formera en demokratisk, politisk rörelse som slår vakt om den gemensamma nationella identitet som har utgjort grunden för framväxten av välfärdsstaten och vårt lands fredliga och demokratiska utveckling.

Sverigedemokraterna eftersträvar ett framåtskridande som baseras på varsamhet, eftertanke och långsiktigt ansvarstagande. Vi eftersträvar ett demokratiskt, jämställt och miljövänligt samhälle där alla medborgare skyddas av, och är lika inför, lagen. Genom att kombinera frihet och trygghet, individualism och gemenskap hoppas vi kunna skapa ett folkhem som i så hög grad som möjligt är präglad av trygghet, välstånd, demokrati och en stark inre solidaritet.

Sverigedemokraterna står fritt från såväl socialismens som liberalismens ekonomiska teorier och kan därför inta ett pragmatiskt och verklighetsanpassat förhållningssätt i ekonomiska frågor. Förutsatt att det kan gagna Sverige och dess medborgare är vi öppna för samtal, diskussioner och samarbeten med alla andra partier.

I vår höstbudget stakar vi ut våra viktigaste visioner för de kommande åren. Vi visar att det inte måste finnas någon motsättning mellan ekonomisk tillväxt och sysselsättning å den ena sidan och allmän välfärd, trygghet och socialt ansvarstagande å den andra.

Den så kallade försvarsgruppen gjorde 2017 en korrigerad för felaktiga prisindex (årsuppskrivningar), men alldeles för lite. Sanningen är att försvarets andel av BNP är på väg mot rekordlåga 1,0 %. Sverigedemokraterna tar här fram ett detaljerat förslag på hur det svenska försvaret kan rustas till ett starkt nationellt försvar. Vårt förslag till försvarssatsning innebär att det svenska försvaret återförs till ungefär det omfång och den förmåga det hade år 1999. Det är skada att nedrustningen inte slutade just detta år.

2 Försvarets finansiering

I början av 1980-talet var försvarets andel av BNP 2,9 % för att sedan sjunka till dagens 1,0 %. De minskade försvarsanslagen och stora omställningskostnaderna i kombination med en inriktning mot ett renodlat insatsförsvar har gjort att den svenska förmågan till territoriellt försvar idag på allvar kan ifrågasättas. Hela försvarsgrenar hotas av systemkollaps inom några få år. För att garantera rikets säkerhet måste nedrustningspolitiken få ett slut. Länderna i vår närhet har försvarsanslag nära 2,0 % av BNP eller har beslutat att skaffa det. Sveriges försvarsanslag däremot fortsätter att sjunka.

Det säkerhetspolitiska läget kan snabbt förändras, men militär förmåga byggs långsamt. Det tar tid att utbilda officerare och tillräckligt med manskap. Därför bör grundlagen inte tillåta regeringar att satsa för lite på försvaret; 2,0 % av BNP skulle kunna vara ett bra mått på lägsta nivå.

3 Försvarets ramar

3.1 Totalförsvaret

Sveriges försvar bygger på en deklarerad folkvilja att Sverige ska vara en självständig och fri nation samt på en försvarsmakt som på ett trovärdigt sätt kan hävda förmåga att skydda landet genom ett organiserat totalförsvaret som inkluderar civila komponenter i samverkan. Totalförsvaret ska både ha en yta, skalförsvaret, och ett djup, invasionsförsvaret.

Sverige bör efter en förstärkning av försvaret ha ett balanserat försvar med sådan styrka och sammansättning att det skapar en så hög tröskel att detta i det längsta avhåller en presumtiv angripare från att angripa Sverige. Ett sådant försvar ska också ha en sådan styrka att det kan föra ett uthålligt och strategiskt defensivt försvar av svenskt territorium.

En avancerad motståndare som angriper förväntas använda fjärrstridsmedel med god precision, specialförband, cyberförmåga, obemannade system, rymdförmåga och avancerad informationsförmåga som stöd för de stridskrafter, såväl konventionella som okonventionella, som tränger in i riket.

Det moderna militära försvaret är därför beroende av både högteknologiska system och folkets samlade försvarsvilja. En stärkt försvarsvilja och en förankring av försvaret hos folket uppnås främst genom värnpliktsutbildning och starka frivilligorganisationer. Ytterst kan det komma att avgöras av den enskilde soldatens mod och beslutsamhet. Bara det svenska totalförsvaret kan ytterst säkra Sveriges frihet.

Försvarsberedningens rapport år 2014, *Starkare försvar för en osäker tid*, förutsätter att det civila försvaret bara klarar sig 5–10 dagar. Det militära försvaret kan inte fungera utan det civila försvaret. Vår dåliga uthållighet i krig är en brist som sänder obehagliga signaler av svaghet till omvärlden. Enligt vår mening bör Sveriges totalförsvaret kunna hantera att försvara Sverige uthålligt över längre tid, minst flera månader.

I försvaret av landet så måste stridskrafterna förfoga över moderna system och materiel. Detta är kostsamt, men utan korrekt anpassad och tillräcklig mängd materiel uppnås ingen tröskel för en potentiell angripare.

Den dagsaktuella hotbilden är inte den viktigaste utgångspunkten när vi bedömer vårt behov av militärt försvar. Det omedelbara och den nära framtiden (med vilket vi menar från nu till om 10 år) måste därför vara föremål för ständig krigsplanläggning av Försvarsmakten, där faktiska styrkeförhållanden och värsta-falls-scenarier utgör underlag. Vi kan inte bortse ifrån hur Ryssland snabbt bygger upp sin militära förmåga. Vi kan inte heller bortse från risken med en kinesisk-rysk militärallians, vilket skulle möjliggöra för Ryssland att ytterligare stärka sitt västra militärdistrikt.

3.2 Försvarets geografiska indelning

Det moderna kriget har ett högt tempo och fjärrbekämpning gör det svårt att säkert flytta de egna stridskrafterna. Ju längre ett krig pågår, desto större är dessutom risken att våra fältförband har bekämpats. Det är då viktigt att vi planerat och övat för småskaligt lokalt försvar, steget innan *Fria kriget*. Det är också viktigt för samhällsfunktionerna och folkets basala försörjning att det finns en lokal totalförsvarsorganisation såväl militärt som civilt. Militära och civila befälhavare ska därför finnas på alla nivåer, såväl i hela riket, som regionalt och lokalt. Militärregionerna bör även överensstämna med nya

totalförsvansområden för det civila försvaret för att underlätta samverkan mellan Försvarsmakten och civila myndigheter.

4 Direktiv till Försvarsmakten

Tilldelad ekonomi kontra militär förmåga kan regleras på två sätt:

- Alternativ 1: Förvarsanslaget är bestämt och målen (förvarsförmågan) anpassas efter detta.
- Alternativ 2: Målen (förvarsförmågan) är bestämda och förvarsanslaget anpassas efter detta.

I Sverige idag råder alternativ 1. Sverigedemokraterna anser att alternativ 2 bör gälla. I det försämrade säkerhetsläget som råder i Östersjön bör vi inte spara bort vissa militära förmågor.

Regering och riksdag bör ha ansvaret för anslagstilldelning, större investeringar, sättande av mål för totalförsvaret, beredskapshöjningar och order om att inleda skarpa operationer

Försvarsmakten bör å sin sida ha ansvaret för skapandet av god krigföringsförmåga, militär strategi och taktik samt genomförande av operationer.

4.1 Direktiv för det militära försvaret

Sverige ska med alla till buds stående medel bevara rikets frihet och självständighet. Försvarsmaktens viktigaste del i detta är att kunna möta, hejda och avgöra mot alla former av intrång från främmande stridskrafter. Detta inbegriper:

- Att avvisa främmande stridskrafter som kränker svenskt territorium.
- Att avgöra mot främmande stridskrafter som tränger in på svenskt territorium, varvid Försvarsmakten skall kunna möta militära intrång i hela landet, hejda dito i flera riktningar samtidigt och avgöra i en riktning.
- Att skydda den samhällsviktiga infrastrukturen samt kontrollera och skydda sjö- och luftfart inom svenskt territorium.
- Att skydda svensk resursutvinning i den svenska ekonomiska zonen.
- Att vidmakthålla aktuell försvarsplanering för skydd av alla strategiska resurser.
- Att frigöra resurser och skapa kvalitativa övningar genom försvarssamarbete i fred med alla nordiska länder.
- Att stödja andra myndigheter i kris och krig.
- Att stödja svensk utrikespolitik vid gemensamma militära missioner utrikes.

4.2 Direktiv för det civila försvaret

I det civila försvarets uppdrag ska ingå:

- Att värna civilbefolkningen.
- Att säkerställa de viktigaste samhällsfunktionerna.
- Att stärka Försvarsmaktens förmåga vid mobilisering, väpnat angrepp och krig.
- Att stärka den civila försvarsviljan i fred, kris och krig.

5 Försvarsledningen

Ledningscentraler och andra för angriparen högvärdiga mål ska ha tillgång till bergum eller på annat sätt skyddas. Spridning och redundans är kompletterande skyddsmetoder. Strategiska viktiga strukturer ska omgärdas med sekretess.

Den högsta ledningen ska ha en hög beredskap och öva kris och krig ofta inom ramen för totalförsvaret.

5.1 Gemensam lägesbild

Att samla mätdata från många sensorer inom försvarsgrenarna möjliggör utnyttjande av gemensamma lägesbilder. Sådana gemensamma lägesbilder ökar möjligheten för försvarssystemen att verka mot fientliga mål. Det är naturligt att fientliga parter vill störa denna möjlighet, vilket ställer höga krav på teknik och noga förberedd taktik.

6 Internationella fredsoperationer

6.1 Internationella fredsoperationer/militärt bistånd

Sverigedemokraterna anser att fredsbevarande och fredsskapande operationer kan vara viktiga för att stoppa och förhindra mänskliga katastrofer. Militära aktioner i främmande land innebär samtidigt alltid svåra folkrättsliga bedömningar. Därtill har ofta parterna i de konflikter vi ska motverka en främmande verklighets- och historiesyn, vilket ställer krav på grundlig analys innan beslut om insats fattas. En förutsättning för varje sådant beslut bör vara att insatsen sker med FN-mandat.

Sverigedemokraterna anser också att sådan internationell tjänstgöring alltid ska vara frivillig.

6.2 Specifika internationella operationer

I Adenviken hotar pirater vår och andras handelsflottor och varuflöden. Sverige har deltagit i EU:s marina insatser utanför Somalias kust, *Operation Atalanta*.

Sverigedemokraterna stödjer att svenska enheter ger fortsatt bidrag till Operation Atalanta.

Situationen i Mali förblir högst osäker. Islamisterna har för tillfället tryckts undan, men finns kvar i bakgrunden. Läget företer påtagliga likheter med läget i Afghanistan.

6.3 Utlandsmissioner och EU-stridsgrupper

Sedan 2007 finns på EU-nivå snabbinsatsstyrkor i beredskap. Syftet är att snabbt kunna sätta in styrkorna i konfliktområden efter beslut i Europeiska rådet, men ännu har förbanden aldrig utnyttjats. Sverigedemokraterna motsätter sig militarisering av EU och anser därför att Sverige, i likhet med t.ex. Danmark, bör stå utanför systemet med EU-stridsgrupper. Däremot kan Sverige med fördel bistå i internationella fredsoperationer i den mån det inte ekonomiskt drabbar vårt territoriella försvar. När vårt invasionsförsvar på sikt är återbyggt är vi inte främmande för att pröva den tidigare målsättningen att ha

två bataljoner, samt vid vissa tillfällen en brigadledning, ute i utlandstjänst kontinuerligt. Som nära partner i internationella operationer ser vi helst nordiska eller baltiska länder. För deltagande i internationella fredsoperationer förutsätts att det ligger i linje med svensk utrikespolitik samt att insatsen bygger på ett FN-mandat.

7 Försvarets materielanskaffning

7.1 Nyanskaffning och vidmakthållande

Principerna för försvarets materielförsörjning bör vara:

- Vidmakthållande och uppgradering av befintlig materiel bör väljas före nyanskaffning, om det är ekonomiskt försvarbart och operativa krav kan uppnås.
- Utveckling bör genomföras när det gäller nationella säkerhetsintressen och när Sverige innehar särskilda produktionskompetenser.
- Nyanskaffning av befintlig, färdigutvecklad och beprövad materiel bör ske på marknaden som tredje alternativ. Medelräckviddigt luftvärn är exempel på dyra system som vi troligen bör köpa utifrån.

7.2 Gemensamt ägande av materiel

Vid försvar av egna territoriet är det viktigt att eventuell gemensam materiel (så kallad *Pooling & sharing/Smart defense*) finns i närheten. I Sveriges fall bör vi ingå dylika samarbeten tillsammans med de nordiska grannländerna. Hur sådan gemensamt materiel ska disponeras vid höjd beredskap och i krig ska bestämmas i förväg.

7.3 Statligt finansierad forskning och utveckling

Statligt finansierad forskning och utveckling (FoU) är grundläggande för försvarsindustrin och bör koncentreras till områden där svensk industri är framgångsrik. De produkter svensk försvarsindustri har att konkurrera mot på världsmarknaden är så gott som uteslutande initierade med statliga FoU-anslag. Det starka intresset i försvarshänsen innebär att avsteg och tillämpning av undantag från EU-rättens grundprinciper om statsstöd är motiverade och måste användas. Förvärv av svensk högteknologisk försvarsmateriel medför en stark ekonomisk återföring i samhällsekonomin. Det sker genom de direkta jobb det ger, genom bieffekter och genom ökade exportmöjligheter. Sverigedemokraterna tror på svensk ingenjörskonst och anser att det skäl att bättre förvalta den samhällsekonomiska tillgång som svensk försvarsindustri utgör.

När stora och tekniktunga affärer görs upp med för oss allmänt viktiga industriländer bör en stat-till-statöverenskommelse eftersträvas från svensk sida. Dels ger det oss bättre chanser till export, dels kan vi bättre motverka att svensk försvarsteknik lämnar Sverige i samband med en större affär.

Inom EU gäller försvarsmaterielupphandlingsdirektivet, vilket ställer krav på konkurrensutsättning. I praktiken tillämpas dock sällan direktivet i enlighet med intentionerna runt om i EU. Dessutom anser EU-kommissionen att Europeiska

försvarsbyrån (EDA) politiskt ska peka ut vilka försvarsindustrier som ska överleva och vilka som ska få riktade forskningspengar. Sverigedemokraterna anser att det är en starkt oroande utveckling och att vi bör värdera våra egna marknader innan vi ger upp och låter EDA bestämma framtiden för svensk försvarsindustri.

7.4 Försvarslogistiken

Sveriges försvarsindustrier och Försvarsmaktens stödresurser är precis som i andra länder fortsatt viktiga komponenter i säkerhets- och försvarspolitik. Värt att notera är att de svenska försvarsmaterielsystemen internationellt sett har hållit hög kvalitet och är relativt billiga.

Regeringens utredning, *Logistik för högre försvarsberedskap* (SOU 2016:88), pekar på behovet att rulla tillbaka reformer som inneburit att Försvarsmakten förlorat kontrollen över logistikverksamheten. Vi är i stort sett eniga med Försvarsmaktens remissyttrande i ärendet. Sverigedemokraterna menar att verksamheten ska vara anpassad för att fungera i krig och utifrån flera olika konfliktnivåer. Det är också angeläget att onödig byråkratisk tröghet som byggts in i logistikverksamheten försvinner, vilket även underlättar verksamheten i fred. Vi hoppas att regeringen snarast återkommer med en proposition i ärendet och där tar särskild hänsyn till remissvaret från Försvarsmakten.

7.5 Försvarets materielverk

Försvarets materielverk (FMV) lider av ständigt återkommande sparbetning och omorganisationer. FMV:s roll bör enligt Sverigedemokraterna inte bara vara statisk. Den bör även rymma utveckling och därför också tilldelas medel för egen utveckling.

Det finns skäl att ifrågasätta ändamålsenligheten i att FMV enligt nuvarande ordning fakturerar industrin för materiel som sedan Försvarsmakten i sin tur fakturerar FMV för. Frågor om hur mycket materiel som för tillfället är beställt tycks vid var tidpunkt ha två olika svar beroende på om man frågar Försvarsmakten eller FMV. Det är förvisso inte särskilt konstigt eftersom de båda myndigheterna kommer i olika fas, där systembygge vid FMV tar tid i anspråk. Sverigedemokraterna anser dock att FMV:s roll var tydligare när Sverige självt utvecklade det mesta av försvarsmaterielen. Vi anser FMV fortsatt bör äga materiel som de arbetar med.

8 Försvarets personalförsörjning

8.1 Värnplikt – GSS-P

Införande av ett renodlat frivilligt försvar utan utbildning av värnpliktiga var enligt Sverigedemokraterna ett stort misstag. En viktig orsak är att reformen inneburit att för få människor kommit att engagera sig aktivt i försvarssektorn, men också för att den folkliga förankringen minskade drastiskt hos försvaret. Sverigedemokraterna anser att samtliga unga män och kvinnor bör genomgå mönstring.

Med aktiverandet av värnpliktsutbildning återfår armén ett system med fredsorganisation respektive krigsorganisation. För att möta det ökade behovet av

personal och för att stimulera lokal rekrytering bör Totalförsvarets rekryteringsmyndighet öppna ett rekryteringskontor i Luleå.

8.2 Framtid för GSS-K samt GSS-T

Samtliga heltidsanställda soldater och sjömän med anställningsbeteckning GSS-K ska enligt Sverigedemokraternas mening erbjudas tillsvidareanställning. Det finns vissa typer av förband där GSS-K är mer lämpliga än värnpliktsförband och det finns därför anledning att behålla anställningsformen. Däremot ska inga nya GSS-T-kontrakt, d.v.s. deltidsanställda soldater och sjömän för tidvis tjänstgöring, tecknas. Det innebär att vi föreslår att kontrakterad personal med sådan anställningsbeteckning behålls tills avtalen löper ut och att GSS-T därmed successivt fasas ut för att ersättas med personal med värnpliktig krigsplacering, s.k. GSS-P.

I och med värnpliktens återaktivering har det uppstått ett behov av officerare för att kunna utbilda värnpliktiga. Detta är det verkliga nålsögat för den expansion av det svenska försvaret som är nödvändig. För att möta behoven bör kontraktsanställda soldater utbildas till underbefäl för att kunna stödja värnpliktsutbildningen.

8.3 Förmåner för kontraktsanställda

Sverigedemokraterna anser att det finns skäl att utreda om det är lämpligt och ekonomiskt möjligt att stärka villkoren för kontrakterade gruppbefäl, soldater och sjömän, genom att de:

- kan få rätt att bo kvar på logementen för en låg hyra även efter provanställningstiden,
- kan slippa förmånsbeskattning för enklare mat ute i fält,
- som bor på logement kan få tillgång till billig och nyttig lagad frukost, lunch och middag,
- kan få subventionerade hemresor varannan vecka,
- som går under anställningsbeteckning GSS-K kan erhålla en premie när en tredjedel, två tredjedelar respektive hela kontrakterade tiden löpt.

8.4 Basing av förband

Fredsbasering av militära förband bör ske till stadsregioner och större befolkningsorter samt Gotland. Förbandsflytt bör undvikas och prövas endast som sista utväg, eftersom all viktig personal sällan följer med och svårersättbar nyckelkompetens riskerar att förloras vid sådana åtgärder. För rekrytering i stort är det avgörande att ha regementen baserade i de flesta län.

8.5 Administration: Prio

Rapportering och statistik möjliggör styrning och ledningsbeslut, men det är samtidigt viktigt att administrativ rapportering inte blir allt för tidskrävande. Försvarets ledningssystem *Prio* har kritiserats för att vara tungrovt och långsamt. En oberoende

översyn av systemet skulle kunna peka på vad som måste förbättras. Om det är lämpligt att lämna Prio till förmån för ett nytt system bör åtgärder vidtas snarast.

8.6 Officersutbildning

Officersutbildningens fokus bör enligt Sverigedemokraterna återgå till att leverera krigsmän samt ledare till krigs- och funktionsförbanden. Det nya officersutbildningssystemet är undermåligt då det frångått sitt ändamål.

Försvarsmaktens viktigaste uppgift är att värja rikets gränser, således ska officerskadern utgöras av de som är bäst lämpade för denna uppgift. Officersutbildningen ska därför i bildlig bemärkelse sålla agnarna från vetet, vilket i klartext betyder att de som saknar de efterfrågade förmågorna vad avser ledarskap och krigsduglighet aldrig bör utexamineras som officerare.

Sverigedemokraterna anser att officerssystemet ska återgå till att, efter genomförd värnplikt, innefatta ett år på försvarshögskola varefter kadetterna går vidare på verksamhetsförlagd utbildning. Därefter ska kadetterna genomföra två års praktik ute på förbanden för truppföring och trupputbildning. Slutligen ska de, efter förvärvade erfarenheter och en större förståelse för verksamheten, åter till försvarshögskolan för ytterligare ett års studier. Det ingår enligt Sverigedemokraterna i underofficerens roll att ha en djupare förståelse för verksamheten, varför det är viktigt att officerssystemet skapar förutsättningar för kadetter att skapa en bred förståelse under sin utbildning.

På liknande sätt ska enligt Sverigedemokraternas förslag specialistofficersutbildningen utformas, med skillnaden att det som idag kallas anpassad specialistofficersutbildning (ASOU) kvarstår och möjligheten att därigenom validera redan förvärvade kunskaper, vilka underbefäl kan ha tillskansat sig i olika mängd.

Vidare bör specialistofficerare återgå till att kallas för underofficerare, vilket motsvarar de grader som de bär. Underofficerstraditionen ska med stolthet bäras vidare av det skrå som återuppstått i Försvarsmakten.

Längden på utbildningen för en blivande underofficer kan variera. En blivande underofficer kan i somliga fall behöva ett halvårs yrkesbefattningskurs (YBK) eller i andra ett helt år. En underofficer som till exempel ska arbeta på ett pansarskyttekompani behöver goda kunskaper om det som berör både skytte- och vagnsdelarna i plutonen, vilket kräver betydligt längre utbildning med hänsyn till mängden system som denne ska ha djup förståelse för. En underofficer som ska arbeta på ett skytte- eller stridsvagnskompani har däremot i regel enbart behov av en kortare YBK. Det bör vara upp till Försvarsmakten att avgöra behovet av längden på YBK för respektive typ av underofficer.

Underofficersutbildningen bör förläggas på de olika försvarsgrensspecifika skolorna och ASOU kan förläggas på regementena i den utsträckning det bedöms rimligt av Försvarsmakten. För underofficeren är maximal utbildningstid fyra år, den bredare förståelse som officeren ska tillskansa sig kräver ytterligare ett år av i huvudsak teoretisk kunskapsinhämtning och analys av förvärvade erfarenheter.

Underofficerskadetten ska efter genomförd och av sitt förbands godkända praktik befordras från kadetten till sergeant. Det är upp till förbandet att avgöra om detta sker efter ett eller två år, men en underofficerskadett med hög kompetens bör kunna befordras tidigt. Underofficerens meriter ska i enlighet med nuvarande inriktning ha sin tyngdpunkt i spetskompetens och flerårig erfarenhet från de olika karriärstegen. Krigsförbanden garanteras med föreslagna ordning, där underofficerarens

utbildningslängd alltså kan variera i mycket hög grad beroende på flera faktorer, en stor mängd chefer/ställföreträdare samt chefer för funktioner på lägre förbandsnivåer med mycket god kunskap och färdighet att leda sina förbandsspecifika enheter och funktioner.

Underbefäl bör utbildas på respektive regemente, där enstaka instruktörs- och enklare taktiska och stridstekniska kurser ges kopplat till vad krigsförbanden efterfrågar. Underbefäl bör kunna validera sina kunskaper genom att genomgå en kortare underofficersutbildning i enlighet med ASOU-modellen som existerar idag, men med ännu större flexibilitet vad avser utbildningens längd. Exakt utformning av detta måste Försvarsmakten avgöra. I och med vårt föreslagna värnpliktssystem kommer underbefäl utbildas redan under sin värnplikt. De som efter genomförd värnplikt önskar kan sedan fortsätta som anställda underbefäl på GSS/K-förband (kontrakterade förband), men även på GSS/P-förband (värnpliktiga förband).

Ett trebefälssystem håller redan på att utkristalliseras i försvarsmakten. Sverigedemokraternas ovan beskrivna förslag innebär alltså att vi går hela vägen. Försvarsmakten får i och med vårt förslag tre olika typer av befäl som både ger bredd och spets, och där den tredje kategori med underbefäl utgör en grund med gruppchefer och specialister, samt som extra stöd vid trupputbildning av värnpliktsförband.

Fokus måste vara krigsförbandens behov snarare än i vilken mån officerare kan tillskansa sig akademiska poäng eller ej, vilket i allt högre grad kommit att bli fallet. Den praktiska delen av utbildningen är minst lika väsentlig och ger förbanden större möjlighet att upptäcka olämpliga individer.

Officer är alltså ett yrke som består av både teori och praktik. Det finns också enligt väl beprövad erfarenhet skäl för att yrkets progression bör följa de olika ledningsnivåerna: Stridspar, grupp, pluton, kompani, bataljon och slutligen högre förband.

Utbildningen till varje ledningsnivå bör resultera i förmågan att utbilda och truppföra (leda) ifrågavarande nivå, men också förståelse minst två steg över och hågkomst minst två steg under. Därav följer att vissa ämnen är återkommande i alla nivåer, t.ex. taktik. Men då ska man märka att sammanhangen blir mer och mer komplexa i varje steg.

8.7 Försvarshögskolan

Försvarshögskolan (FHS) bör vara en högskola utanför Försvarsmakten.

Vid Försvarshögskolan har det sedan mer än 50 år bedrivits utbildning för de som ska ta steget mot bataljon respektive steget mot högre förband. Utbildningen mot bataljon heter för närvarande Stabsutbildningen (SU) och mot högre förband Högre stabsutbildning (HSU). Den sammanlagda utbildningen innebär ett år vid SU och, efter ett antal års tjänstgöring med goda vitsord, två år vid HSU. Tillsammans har detta gett 45 högskolepoäng (15 vid SU och 30 vid HSU).

Med hänsyn till en alltmer komplex omvärld innefattande allt från traditionella militära hot och angrepp, till hybridkrigföring och en smygande terrorism, borde denna utbildning behöva öka med ca 15 högskolepoäng, fördelat med 7,5 på SU och 7,5 på HSU.

Dessvärre synes avsikten nu vara att skära ner på utbildningen från 45 till 15 högskolepoäng. I förslaget ingår att ta bort SU från FHS och döpa om HSU till högre

officersprogrammet (HOP) med en halverad utbildning i taktik jämfört med vad som gäller idag.

Sverigedemokraterna anser att förslaget bör omedelbart stoppas. Istället bör det tydliggöras att yrkets progression utgörs av att steg för steg utvecklas i de olika ledningsnivåerna och att yrkets karaktär innebär att leda väpnad strid, innefattande potentiella döda och skadade.

8.8 Militärhögskolorna

Jämte de befintliga militärhögskolorna i Halmstad och Karlberg, bör enligt Sverigedemokraterna en militärhögskola etableras i Östersund. Försvaret behöver växa i volym och de nya fördelningar som planeras kan behöva varsin teoretisk hemmaplan.

8.9 Krigsförbandsövningar

För att kunna uppnå målet om användbara, tillgängliga och väl samövade fältförband för nationella uppgifter så krävs regelbundna krigsförbandsövningar (KFÖ). Detta är helt nödvändigt för att bibehålla krigsduglighet. En rimlig ambitionsnivå är enligt Sverigedemokraterna att en större krigsförbandsövning bör genomföras vartannat år.

9 Försvarets lokalförsörjning

Fortifikationsverket har idag ansvaret för försvarets lokaler, vilket har medfört att Försvarsmakten idag betalar hyra för sina egna lokaler. Det rör sig dock om en artificiellt konstruerad marknadshyra som har en högst illusorisk koppling till normala marknadsprocesser. I realiteten är det många lokaler som administreras av Fortifikationsverket, men som knappast har någon tänkbar hyresgäst utöver just Försvarsmakten. Även om det finns ekonomiska argument för att underhåll etc. hanteras av någon annan är Försvarsmakten själv, ligger det nära tillhands att misstänka att systemet är utformat för att dra tillbaka försvarsanslagen in i statskassan. Detta är enligt Sverigedemokraterna inte rimligt.

10 Frivilligorganisationerna

De frivilliga försvarsorganisationerna har skapats med enskildas personliga engagemang som grund och fyller en viktig funktion genom att komplettera försvarsmakten och öka den folkliga förankringen. Sverigedemokraterna vill uppmuntra deltagandet i frivilligorganisationerna. Möjligheten att erbjuda skattelättnader och ekonomisk ersättning till frivilligpersonal, alternativt att dessa får igen en del av sina utlägg via pension, bör utredas.

11 Armén

En fältarmé med flera olika typer av brigader och ett väl spritt lokalförsvaret är oundgängligt om Sverige ska kunna försvaras. Med befintliga anläggningar, materiel, yrkesofficerare, kontrakterade och värnpliktiga kan två mekaniserade brigader sättas upp. Ytterligare brigader bör sättas upp successivt i takt med att försvarsförmågan återupprättas, med målet att ha sju brigader och en stridsgrupp i Stockholm bestående av stadsskyttebataljoner. Utöver detta behövs också en stridsgrupp på Gotland. Bemanning av dessa ska ske med en blandning av kontinuerligt tjänstgörande, tidvis tjänstgörande samt värnpliktig personal.

Brigadformatet är en väl beprövad organisation för markstrid mot en kvalificerad motståndare. Ett försvar med en brigadorganisation har större möjlighet att kunna verka under sådana förhållanden. Det är också nödvändigt att arméns brigader är samövade för att kunna verka effektivt.

Bristen på effektivt luftvärn är en av de största bristerna i den befintliga krigsorganisationen. Enligt vår mening är luftvärnet en av de viktigaste faktorerna för Sveriges försvarsförmåga, vilket innebär att luftvärnssystem med kapacitet att möta hot från kryssningsrobotar måste anskaffas. Därefter måste också Brigadluftvärnet förnyas.

11.1 Arméns strategiska mål och taktiska uppgifter

Direktiv för Totalförsvaret bör beslutas av riksdagen i dialog med Försvarmakten. Mål och uppgifter för försvarsgrenarna bör beslutas av Försvarmakten i dialog med Försvarsdepartementet.

11.2 Baseringsorter för armén

För att möjliggöra återupprättande av ännu fler brigader ska regementen och annan militär infrastruktur bevaras. Trängslet bör vara huvudskjutfält för artilleriet.

11.3 Arméns fördelningar

För att möjliggöra effektiv ledning av förbanden i militärregionerna bör fördelningar sättas upp i respektive område. Fördelningarna kommer att behöva egna förstärkningsförband utöver brigaderna vid samordnade operationer, exempelvis fördelningsartilleri, ingenjörförband samt transportbataljoner. Brigaderna behöver växlande och olika understöd över tiden.

11.4 Lokalförsvarfsförband

För försvar av särskilt viktiga platser som flygplatser, hamnar och förbindelser i övre Norrland bör ett antal lokalförsvarfsbataljoner bemannade av lokalt rekryterade värnpliktiga organiseras. I och med att värnplikten åter aktiveras kommer dessa bataljoner att efterhand kunna bemannas med värnpliktiga från fältförbanden.

11.5 Hemvärnet

Lokalt rekryterade hemvärnsbataljoner bör bemannas av frivilliga soldater med minst GMU och som har kort mobiliseringstid. Skapandet av fler basbataljoner kan till viss del avlasta hemvärnet från somliga uppgifter. Målet för hemvärnet bör på längre sikt vara en nivå motsvarande ca två hemvärnsbataljoner i ett område motsvarande de gamla försvarsområdena, vilket innebär en utökning i förhållande till dagens nivå. I samband med utökningen bör hemvärnet förses med tyngre infanterivapen och fordonsparken fortsatt moderniseras.

11.6 Arméfördelningarnas materielsystem på sikt

På sikt bör övervägas att införskaffa raketartillerisystem för att ytterligare förstärka Försvarsmaktens förmåga till indirekt eld.

12 Marinen

Marinen bör bestå av flottan, amfibiebataljonerna och kustbevakningen.

En modern flotta med beväpning och eget skydd och övade amfibieförband är en förutsättning om Sverige ska kunna försvaras. Dimensionering av de förband som skall lösa dessa uppgifter måste ske med beaktande av att Sverige är den nation som har längst kust i Europa, 270 mil. Vidare måste hänsyn tas till att antalet tillgängliga fartyg alltid är lägre än det nominella antalet på grund av underhållsåtgärder m.m.

Det är de närmaste åren fortsatt lämpligt med två ytstridsflottiljer, men flera av fartygstyperna befinner sig antalsmässigt nära under kritisk nivå för att systemen rationellt ska kunna vidmakthållas personellt och materiellt. Ser man till de uppgifter som skall kunna lösas längs vår långa kust framstår det som uppenbart att antalet kvalificerade ytstridsfartyg snarast bör utökas. När antalet ytstridsfartyg blivit fler än tio bör antalet ytstridsflottiljer öka till tre, varvid en stationeras i Västerhavet.

Ytterligare en minröjningsdivision bör tillföras med huvudsaklig basering på västkusten med anledning av havsområdets stora betydelse för handelssjöfarten.

Regeringen har beställt två nya ubåtar av typ A 26. För ett litet land som Sverige kan de konventionella ubåtarna utgöra ett strategiskt vapensystem eftersom ingen potentiell angripare kan bortse från att försvararen förfogar över tysta ubåtar. Givet den tekniska utvecklingen kan ubåtar komma att bli en allt viktigare del av den svenska marinens förmåga till sjömålsbekämpning.

12.1 Marinens strategiska mål och taktiska uppgifter

Direktiv för Försvarsmakten bör beslutas av riksdagen i dialog med Försvarsmakten. Mål och uppgifter för försvarsgrenarna bör beslutas av Försvarsmakten i dialog med Försvarsdepartementet.

12.2 Marinens luftvärnsförmåga

Ytstridsfartygen och kustbevakningens större fartyg kommer att vara högvärdiga mål i ett eventuellt storskaligt krig. Det gör att dessa fartyg bör förses med såväl automatkanon som robotluftvärn. Dessa utgör egenskydd, men robotluftväret är också en del av det samlade luftförsvaret. Det är därför viktigt att marinen delar en gemensam lägesbild med flygvapnet. Aster 15 eller CAMM är robotluftvärnssystem som bör prövas för dessa fartygsplaceringar.

12.3 Marinbaser och förband

När de marina förbanden växer uppstår ett behov av en förstärkt regional ledning. Vi föreslår därför på sikt att marinen ska förfoga över tre marinbaser. I de östra vattnen föreslår vi därtill två detachement – ett i Bottenhavet (Härnösand) och ett på Gotland (Fårösund). I ett utbyggt marint försvar kan det antas att det kommer att finnas ett utökat behov av ledningsstrukturer ”på fältet”, vilket innebär att den marintaktiska ledningen exempelvis hanteras av de eskadror som baseras vid respektive marinbas. I samband med denna utbyggnad bör fler amfibiebataljoner sättas upp. Det kan i ett sådant skede också vara lämpligt att i Härnösand och Fårösund sätta upp var sin amfibiestridsgrupp. För skydd, logistik, ekipage och sjöinformation kommer marinbasbataljoner därtill att behövas. De tre marinbaserna, liksom Muskö och Skredsvik, bör ha var sin marinbasbataljon.

12.4 Rörlig kustrobot

I början av 1990-talet uppsattes ett rörligt kustrobotbatteri med SAAB:s RBS 15 robot som huvudvapen. Systemet var kostnadseffektivt och hade stor uthållighet och snabb gruppering. Då kustartilleriet avvecklades år 2000 valde man även att avveckla det då blott fem år gamla systemet som såldes till SAAB.

Detta system är än idag (i moderniserad version) aktivt i Kroatien och Finland där det bidrar till att möta, hejda och avgöra mot en potentiell angripare över havet och därmed till respektive lands tröskeleffekt.

12.5 Ubåtsjakt

På 90-talet hade Sverige en acceptabel ubåtsjaktförmåga med bland annat tio st. Helikopter 4 med sensorer och tolv ubåtar. Socialdemokratiska regeringar med Tage G Peterson i spetsen började då avveckla försvaret. Reinfeldts regeringar tog vid och minskade ytterligare försvarets medel. Man flyttade ubåtsflottiljen från Berga till Karlskrona och tappade därvid en stor del kompetent personal och förutsättningarna att regelbundet öva ubåtsjakt på ostkusten.

De tystgående svenska ubåtarna är överlägsna vid spaning och kan i hög grad kontrollera utloppen från Stockholm. Men om de befinner sig en dag eller mer från Stockholm i ytlägesfart tar det lång tid att få dem till Stockholm under vattnet.

Personal behöver kontinuerligt utbildas för ubåtsjakt vilket är mycket tidskrävande. Det är av militärgeografiska skäl en utbildning som bör bedrivas året runt i aktuella farvatten. För att stärka förmågan till ubåtsjakt är det vidare nödvändigt att ta fram en ny lätt torped för integrering med Helikopter 14-systemet.

13 Flygvapnet

Flygvapnet har de senaste decennierna tvingats till en omfattande omorganisation med kraftiga nerdragningar som följd. Försvarsgrenen har på grund av detta problem med såväl materiel- som personalförsörjning och om inte åtgärder vidtas blir situationen ohållbar i en snar framtid. Flygvapnet består idag personellt av såväl anställda som kontrakterade. Flygvapnets verksamhet är resurskrävande och präglas av ett allt för stort fokus på internationellt åtaganden. Försvaret av Sverige i händelse av en framtida ofred har nedprioriterats. Det är en utveckling Sverigedemokraterna vill vända.

13.1 Antal stridsflygplan

För att utveckla och vidmakthålla Sveriges förmåga till ett trovärdigt försvar är det Sverigedemokraternas uppfattning att det behövs fler stridsflygdivisioner.

Fem flygflottiljer med vardera två divisioner kräver 200 stridsflygplan. Gripbara reservdelar och tillräcklig serviceapparat ska garantera att minst tre grupper, 12 plan, ständigt är operativa per division. Genom bättre villkor för flygförarna och mer bindande kontrakt bör antalet krigsplacerade piloter öka. Anskaffning av JAS 39 Gripen E skall ske oavsett om Sverige är enda köpare. En tvåsitsversion (F) av denna bör också anskaffas, dels för att underlätta i vår egen flygutbildning, dels för att underlätta export av Gripen-systemet. Gripen E bör nyttillverkas och ej baseras på ombyggda C/D-skrov. Därigenom kommer det finnas kvar C/D-plan.

Sverige behöver alltså i första hand 160 Gripen E/F + Gripen C/D för åtta divisioner och i ett längre perspektiv sammanlagt 200 plan Gripen E/F för tio divisioner.

13.2 Taktisk datalänk

Luftförsvaret hade från början ett eget svenskt dataprotokoll för kommunikation, TARAS. Idag är de svenska Gripenplanen istället utrustade med Nato:s Länk 16, vilket sätter oss i beroende av USA och deras krypton; vi får inte tillverka egna. Detta beror på svenskt passivitet. Sverigedemokraterna anser att vi istället bör utreda förutsättningarna för att återintegrera TARAS för att realisera ett eget Länk 16-liknande nät, precis som Frankrike utvecklar sitt LX. Sverige kan då välja momentant att kommunicera nationellt eller med Nato.

13.3 Flygvapnets strategiska mål och taktiska uppgifter

Direktiv för Försvarsmakten bör beslutas av riksdagen i dialog med Försvarsmakten. Mål och uppgifter för försvarsgrenarna bör beslutas av Försvarsmakten i dialog med Försvarsdepartementet.

13.4 Upprättande av ytterligare flygflottiljer

Antalet Gripenförband är idag för få för att på allvar utgöra en nödvändig tröskeeffekt. Att återupprätta ytterligare flygflottiljer som hem för nya stridsflygdivisioner är därför av största vikt. På sikt kan en femte flygflottilj öppnas. Gamla F 15 i Söderhamn eller F4 i Östersund är tänkbara placeringar.

13.5 Strategiskt luftvärn

För att uppnå ett dugligt luftförsvar räcker det inte med enbart flygstridskrafter. Dessa har visserligen stor yträckvidd men har uthållighetsbegränsningar. Därför bör strategiskt luftvärn införskaffas. Detta bör vara modernt och medelräckviddigt. Gamla begagnade system bör inte inköpas. Köper vi ett modernt system så kommer svensk försvarsindustri troligen bli samarbetspartner.

Det strategiska luftvärnet ska försvara de viktigaste baserna i vårt försvar och tillhör flygvapnet. Det strategiska luftvärnet ska kunna omgruppera fort men ska också ha korträckviddigt luftvärn som egenskydd.

13.6 Krigsflygplatser

Avvecklingen av BAS 90-systemet var till stort men för den svenska luftförsvarsförmågan. Det skydd och den rörlighet flygvapnet hade har i och med det gått förlorad. Skydd genom spridning är kostnadseffektivt och ger ett stort strategiskt värde. Snabba omgrupperingar för tankning och ombeväpning är några av fördelarna med ett sådant system.

Det finns alltså ett behov av ett system med reservbaser för flygvapnet och detta system bör successivt återskapas. För att återställa denna förmåga och därmed operativt taktiska och strategiska fördelar är det av stor vikt att bevara de möjliga krigsflygplatser som fortfarande finns. Ingen före detta flygflottilj får vidare exploateras så att den inte lätt kan återtas, särskilt inte de med bergshangarer eller annan viktig infrastruktur. Försvarsmakten har framfört att man önskar ha fritt från vindkraft i fyra mils radie utanför de tio aktuella militära flygplatserna. I radarhänseende finns sammanblandningsrisk mellan vindkraft och helikopter. Utgångspunkten bör vara att i samhällsplaneringen tillgodose det önskemålet.

13.7 Flygbasbataljonerna

Flygflottiljerna samt övriga krigsflygplatser behöver markservice. Sverigedemokraterna bedömer att det finns behov av tolv flygbasbataljoner. Basbataljonerna är avgörande i snabba krigsförlopp, exempelvis när landningsbanor ska repareras, men de skyddar också baserna mot attacker från mark. Hemvärnet har en viktig stöttande roll för att skydda baserna.

13.8 Stridsledningsbataljoner (StrilBat)

Att ha flera stridsledningscentraler (Stri-C) skapar redundans jämfört med att ha en enda. Fientliga aktiviteter riskerar inte heller att övermätta en enda central. Strilbat servar och skyddar centralerna.

13.9 Stridspiloter

Stridsflyget är en av luftförsvarets två tunga komponenter. Liksom en kedja är beroende av alla sina länkar, är stridsflyget beroende av flera delar vilka alla måste fungera annars förlorar hela systemet sin verkanskraft.

Antalet krigsplacerade stridspiloter är en nyckelfaktor för vår försvarsförmåga, därför måste den hållas på en stabil och hög nivå över tid. När Sverige nu ska upprusta försvaret, krävs att också rekryteringen av antalet nya stridspiloter ökar. För att lyckas med det krävs kraftfulla åtgärder.

Sverigedemokraterna föreslår att följande åtgärder genomförs:

- Översyn genomförs av lönenivån för stridspiloter
- Möjligheten utreds att krigsplacera piloter som lämnat Försvarsmakten för arbete som pilot på den civila marknaden, som reservofficerare (i flygtjänst och med återkommande repetitionsövningar)
- Fokus flyttas till att förlägga förband till storstadsregionerna i syfte att underlätta rekrytering.
- Regionalpolitiska hänsyn överges när det kommer till var förband förläggs.

13.10 Helikopterresurserna

Försvarets helikopterresurser möter flertalet olika behov. Exempel på det är:

- • Sjuktransporter vid övningar och skarpa operationer.
- • Trupp- och materieltransporter.
- • Sjöräddning och brandbekämpning.
- • Ubåtsjakt (tyvärr för stunden avvecklat).
- • Attack- och understöd.

Tidigare hade armén, marinen och flygvapnet egna helikoptrar, men nu har resurserna samlats i en enda helikopterflottilj. Det har missgynnat tillgängligheten. Ordningen med anpassade helikoptrar för varje försvarsgren och olika baseringsorter beroende på uppgift bör återställas.

Sverige bör anskaffa helikoptrar i olika roller men ha kvar grundstommen med få olika system i drift för att ena helikopterflottan.

13.11 Transportflygplan

Försvarsmakten förfogar idag över sex (av ursprungligen åtta) C-130E/H Herculesplan. Dessa plan (som började köpas in 1965) bör ersättas successivt. Det bör prövas om vi kan äga ett antal transportflygplan gemensamt i Norden för att spara pengar i fredstid.

För brandsläckning finns MATT-system till Hercules med kapacitet att sprida tolv kubikmeter vatten per tömning.

13.12 Skolflygplan och lätt attack

SK 60 är ett lätt attackplan som använts till skolplan under lång tid. De är från 60-talet och måste senast ersättas runt år 2021. SAAB/Boeing T-X är förstahandsalternativ som ersättare, men ytterligare ett skolplan i propellerformat kommer sannolikt behövas som första steg.

14 Kustbevakningen

Kustbevakningen arbetar med många av de nya hoten mot vår säkerhet och ska tillsammans med Tullverket upprätthålla bevakningen av Sveriges gränser. Sverige bör samarbeta med övriga Östersjöländer om en intensifierad kustbevakning.

Marinen och kustbevakningen har båda till uppgift att utifrån olika uppgiftsställningar övervaka sjöterritoriet och omgivande farvatten. För denna övervakning krävs bland annat fartyg, flygplan, radarstationer och övervakningscentraler. Det framstår som uppenbart att samordning av dessa resurser skulle vara gynnsam av såväl operativa som ekonomiska skäl. Samtidigt bedöms klara effektivitetsvinster kunna erhållas.

Ett organiserat samarbete och gemensamma övningar bör därför snarast etableras mellan marinen och kustbevakningen i syfte att därigenom mer effektivt utnyttja samhällets samlade resurser. På sikt bör kustbevakningen operativt underordnas marinen vad avser sjöoperativa uppgifter.

15 Jordskredssäkring

Det finns stora risker för jordskred vid Göta älv p.g.a. stor förekomst av kvicklera i dess närhet. Ett större skred kan ske när som helst, och det kan medföra stora problem i området. Det finns t.ex. många gamla nedlagda industrier i området som har bidragit till kraftiga föroreningar i marker längs älven.

Regeringen mottog redan 2012 en redovisning av ett uppdrag som Statens geotekniska institut (SGI) under tre år genomförde. Arbetet med att jordsäkra älven kunde och borde därför ha börjat redan 2014. Att jordsäkra hela Göta älv medför stora kostnader. En grov uppskattning indikerar en kostnad av mellan tre och fem miljarder kronor. Genom att påbörja bygget av nya slussar kan man dock göra samordningsvinster genom att utnyttja sprängsten från slussbyggen till att jordsäkra älven. Vi föreslår att regeringen omgående vidtar åtgärder för att påbörja en jordskredssäkring av Göta älv.

16 Civilt försvar

Under kalla kriget och fram till år 2000 hade Sverige ett betydande civilt försvar med civilplikt. Civilområdena stämde i princip överens med militärområdena och jämte militärområdeschefen stod civilområdeschefen; tillsammans kompletterade de varandra. En ytterligare beredskap fanns i driftvärnet fram till år 2005, vilket hade till syfte att säkra funktionen hos en rad samhällsviktiga institutioner. Civilt försvaret bör i betydlig mån återupprättas. Till den bredare hotbilden idag hör cyberattacker och terrorism. Det militära försvaret kan inte fungera utan det civila försvaret, som är en vital del av totalförsvaret. Ett trovärdigt och fungerande totalförsvaret kräver att den civila delen, likväl som den militära, är väl samövat, finansierat och att tydliga mål redan finns i fredstid.

Det är inte tillräckligt att det civila försvaret endast förutsätts kunna sköta sin uppgift under 5-10 dagar. Det civila försvaret bör istället ges till uppgift att kunna lösa sin uppgift uthålligt i minst 5 månader, det vill säga kontinuerligt så länge som ett krig eller krigshot pågår.

16.1 MSB som civilförsvarsmyndighet

För att upprätta det civila försvaret igen behövs det en ansvarig myndighet. MSB som har haft rollen av ”väckarklocka” och utredare bör omorganiseras och få ett tydligare fokus på civilförsvaret. MSB bör ges befogenhet att agera som rikscivilförsvarsmyndighet för att underlätta samarbetet mellan de regionala myndigheterna i fredstid. Civilbefälhavare bör utses i riket, samt regionalt och lokalt.

16.1.1 Skyddsrum

Skyddsrummen ska enligt Sverigedemokraternas förslag besiktigas och rustningskrav ställas. Godkända skyddsrum ska kunna iordningsställas på 72 timmar av fastighetsägaren. Skyddsnivån ska fortsatt vara den från början bestämda.

16.2 Civil-militär samverkan

Då Sverige är uppdelat i län och myndighetsregioner måste det fastställas hur civilförsvaret skall organiseras. För att förenkla samordning med Försvarmakten bör denna indelning följa militärregionernas indelning. Inom ett sådant totalförsvarsområde bör en landshövding tilldelas uppdraget att som civilbefälhavare leda civilförsvarsarbetet i krig såväl som i fred. Principerna om ansvar, likhet och närhet bör genomsyra det civila försvaret.

Nya hotbilder kräver att län och kommuner kan mobilisera i aktiv krishantering på höga våldsnivåer. Försvarmakten bör upprätthålla en tät kontakt med de civila staberna på alla nivåer och om möjligt samlokalisera dessa.

16.3 SOS Alarm

SOS Alarm bör omvandlas till ett statligt verk utan konkurrens alternativt inlemmas i en ny rikscivilförsvarsmyndighet. Det är viktigt att samarbete upprättas över regions- och länsgränser. SOS Alarm bör sitta skyddat och samlokaliseras med räddningstjänst, polis, hemvärnet, sjö- och flygräddning och länsstyrelsen. Regeringen bör uppdragas att föreslå nödvändiga lagändringar för att möjliggöra sådan samlokalisering. Det skulle underlätta samordningen mellan olika myndigheters planering för det civila försvaret om det skapades en central instans som sköter sådan samordning och som hade ett tydligt ansvar för uppgiften. En sådan instans skulle också inneha ansvaret för övergripande krisplanering samt därmed vidhängande beslut och prioriteringar.

En sådan struktur bör organiseras redan i fredstid, eftersom det är orealistiskt att tro att den kommer att kunna upprättas på ett effektivt sätt under pågående krig eller i höjd beredskap.

16.4 Ekonomiskt försvar

16.4.1 Beredskapslager

Det civila försvaret behöver beredskapslager. För vissa resurser krävs nationella och regionala lager och för andra resurser krävs särskilt lokala lager. Riktvärdet bör vara att

lagren ska räcka 5 månader. Självförsörjningsgraden av livsmedel bör också öka och regeringen bör ta fram en strategi för att verka för det ändamålet.

Beredskapslagren bör också skyddas samt vid behov vara praktiskt tillgängliga direkt eller via strukturerad distribution.

16.4.2 Betalningar

Det digitala betalningssystemet är sårbart och kan visa sig vara omöjligt att upprätthålla i en större kris eller krig. Totalförsvaret måste kunna rekvirera sina behov och lämna kvitto på vad man rekvirerat. Hushållen bör också uppmuntras att ha blandade kontanter för en sparsam månads förbrukning hemma.

16.5 Psykologiskt försvar

I snabba förlopp, vare sig det är väpnat angrepp eller en katastrof, är behovet av rätt information stort. För att beslut om att använda resurser ska bli rätt krävs goda underlag. Det psykologiska försvaret ska verka för att personal och civilbefolkning nås av rätt information i tid. I krig är det också viktigt att undergräva en angriparens moral och taktiska förmåga genom informationsinsatser. En dedikerad myndighet behöver ges ett klart ansvar för det psykologiska försvaret.

16.6 Rättslig reglering av höjd beredskap vid undantagstillstånd

Det finns redan en rättslig reglering av svenska myndigheters befogenheter vid höjd beredskap, men medvetenheten om regelverket och dess effekter är begränsad och har inte övats på många år. Regelverket behöver förtydligas genom att en möjlighet att förklara undantagstillstånd tas fram i lag. Regeringen bör uppdragas att återkomma med förslag till sådan lagstiftning, som tydliggör för alla aktörer på ett klarare sätt än idag vilka möjligheter som finns i ett skymningsläge.

16.7 Civilpliktig räddningstjänst

Brandskydd och räddningstjänst är en viktig komponent i det civila försvaret. Det finns behov av omfattande utbildningsinsatser av stora grupper för att de ska kunna fungera som räddningspersonal i en krigs- eller krissituation. För att möjliggöra en organisation för sådant ändamål anser Sverigedemokraterna att civilpliktig utbildning ska användas.

Roger Richtoff (SD)

Caroline Nordengrip (SD)

Josef Fransson (SD)